

No. 5. }

Mai 1885.

{ Ilte Aargang.

V a a r - S a n g.

Mel. Jeg vil mig Herren love.

Den Blomstertid nu kommer
 Med Lyst og Glæde stor,
 Den klare, søde Sommer,
 Da Græs og Grøde gror.
 Nu varmer Sol i Lide
 Alt, som har været dødt,
 Med hver den Dag, mon frøide
 Bliv'r Alting som gjensødt.

Vi høre Fugle sjunge
 Med mangesaaende Lyd,
 Skal ikke da vor Tunge
 Lovsunge Gud med Fryd?
 Min Sjæl, ophvi Guds Være
 Med Lov og Glædesang!
 Han vil os naadig være
 Nu, som saa mangan Gang.

Men, klare Jesu Kriste,
 Vor Glædesol og Stin,
 Lad Hjerte-Jævn briste
 Og smelte i vort Sind!
 Lad Kjærlighedens søle
 Og søde Aande gaa
 Igjennem vore Sjæle
 At kvæge Blomster smaa!

Gud signe Havets Grøde,
 Og frugtbargjør vort Land!
 Giv os nødtørftig Føde,
 Velsigne Land og Strand!
 Lad dine Budord følges,
 Og fød os med dit Ord!
 Lad Naadens Lys ei dølges
 For os paa denne Jord!

Den lille Elisa.

"Hvorfor kommer du saa sent fra Skolen idag, Elisa?"

Elisa var en liden Pige, om'rent 9 Aar gammel, som meget sagte havde aabnet Døren og fegte at liste sig ind i det Gaab, at Ingen skulde lægge Mærke til hende.

"Moder," svarede hun med usikker Stemme, medens hun blev ganske rød, "Ærerinden opholdt os længere idag end sædvanligt".

"Hvorfor er du saa rød i Ansigtet? din Kjole er ogsaa itureven, ser jeg."

Elisa saa endnu mere forvirret ud. "Jeg løb saa fort hjem," svarede hun, "da jeg troede, at du ventede paa mig".

All, Elisa holdt paa at sige den ene Usandhed efter den anden. Hun forsøgte at bedrage sin Moder, og hun lovede at tale Usandhed for Gud, som ved alle Ting og som har sagt, at han hader Løgn. Sagen var, at Elisa, istedetfor at gaa lige hjem fra Skolen, havde løbet omkap med nogle Skolekammerater ude paa Marken, og saa glemte hun rent bort Tiden. Med een Gang huskede hun, at hendes Moder udtrykkelig havde paalagt hende at gaa lige hjem fra Skolen. Saa var hun nervet ad græde, og en Stemme i hendes Indre hvistede til hende, at, naar hun kom hjem til Moder, skulde hun aabent tilstaa sin Glemsomhed, sige, hvor bedrovet hun var derover, og bede om Forladelse. Men en anden Røst hvistede inde i hende: der er jo ingen Skade skeet; hvorfor skal din Moder altid være saa streng? du kan jo bare finde paa en Undskyldning, og saa vil din Moder ikke spørge videre efter.

All, Elisa gav efter for denne onde Røst.

Men hun tog Feil, da hun tænkte, at det ikke skulde blive opdaget; thi hendes Moder havde seet Ærerinden gaa forbi, havde spurgt hende om Elisa og faaet at vide, at Skolen var sluttet ved sædvanlig Tid. Hun gjettede da, hvordan det havde sig, men besluttede, at hun vilde tilgive Elisa, hvis hun aabent tilstod Sandheden. Men da nu Elisa kom frem med Usandhed, straffede hun hende ogsaa alvorligt.

Efterat Elisa med mange Taarer havde bedet Moderen, at hun ikke mere maatte være vred paa hende, talte denne meget indtrængende til hende om, hvilken stor Synd hun havde begaaet mod Gud ved at lyve.

"Jeg har tilgivet dig din Uhydighed mod mig, mit kjære Barn," sagde hun, "men lad os nu bede vor himmelske Fader, at han vil tilgive dig din Synd imod ham, og at han vil hjælpe dig til at modstaa denne stygge Synd herefter".

I nogen Tid lod det til, at Elisa havde overvundet denne onde Fristelse til at lyve; men hun glemte snart at bede flittig om, at Gud vilde give hende et lydigt og villigt Hjerte til at følge Sandheden. Hun saldt igjen tilbage til sin gamle Synd, og denne Gang blev det hende til en alvorlig og skrækkelig Advarsel.

Elisa havde en liden Broder, som var ti Maaneder gammel, og som hun holdt inderligt af. Naar Moderen var ude, passede Elisa sin lille Broder, og i Almindelighed passede hun ham meget godt.

En Dag sagde Moderen til hende: "Kjære Elisa, jeg maa idag gaa til Byen, og da jeg har Meget at udrette, bliver jeg rimeligvis borte hele Dagen. Pas nu din lille Broder omhyggeligt og lov mig, at du ikke forlader ham et eneste Dieblik, og Gud vaage over Eder begge, mine kjære Børn."

Elisa kyskede Moderen, lovede at gjøre All, hvad hun havde sagt hende, tog sit Strikketøj og satte sig ved lille Henriks Bugge.

All gik godt hele Formiddagen, og det var rigtig en Fornoielse at se en fra liden Pige som Elisa passe saa godt paa sin lille Broder. Men pludselig hørte hun Lyden af Musik et Stykke borte, og hun aabnede Døren for at lytte. Mens hun stod i Døren, kom Marie, en af hendes Skolekammerater, forbi.

"Elisa," sagde hun, "kom og vær med at høre paa Musikken; der er saa morsomt derborte. Der er en Mand med Lire, og han har nogle Hunde, som danser, og en Abekat, som gjør Kunstter. Kom og vær med."

"Nei," sagde Elisa, "min lille Broder er ganske alene hjemme, og jeg kan ikke gaa ifra ham."

"Tag ham med dig," sagde Marie.

"Nei, det kan jeg ikke, han sover."

"Saa lad ham ligge og sove, du kan være her igjen, inden han vaagner."

Et Dieblik var Elisa i Tvivl om, hvad hun skulde gjøre; hun vidste, at hun var Moderen ulydig, hvis hun gik; men Mufften lod saa loftende i hendes Øren, og Lyften til at se alle de morsomme Ting fristede hende saa stærkt, at hun tog Mariæ Haand og løb afsted med hende.

Hendes onde Samvittighed gjorde dog, at hun ikke kunde more sig det Allermindste. Hundene dansede, og Aberne gjorde fine Kunstter, men det kunde ikke bringe Elisa til at le, for hele Tiden havde hun Uro i Hjertet og tænkte paa, at hun var sin Moder ulydig. Men da hun først var kommen derhen, var det ikke saa let at gaa bort igjen, og næsten en halv Time var forløben, inden Elisa vendte hjem. Da hun nærmede sig Huset, hørte hun den Lille strige saa rent svært. Hun sprang Alt det, hun kunde, og fo'r ind gennem Døren.

Da lille Henrik var falden i Søvn paa hendes Fang, havde hun lagt ham paa Moderens Seng, som var meget høi. Der var den Lille vaagnet, medens Elisa var borte, og havde forsøgt at reise sig op, men var saa faldt ned paa Stengulvet. Han laa nu og streg, og det var vanskeligt at vide, hvor lang Tid den Lille havde ligget saaledes.

I stor Angest tog Elisa ham i sine Arme, kysede ham atter og atter og gjorde Alt, hvad hun kunde, for at faa ham rolig og standse hans Strig. Det var forgjæves. Han blev ved at strige lige heftigt og vilde ikke lade sig berolige.

Elisa græd ogsaa og var meget bekymret og ængstelig. Hendes Ultydighed havde bragt hende i stor Nød; men det var ikke hendes Skyld, som ængstede hende mest, hun var bange for at faa Straf af Moderen; for, hvis Henrik vedblev at strige saaledes, vidste hun, at hun maatte blive nødt til strax at

sigge Moderen, hvad der var Aarsagen. Efter omtrent en Times Forløb holdt dog Henrik op at strige og faldt i Søvn.

Nu tænkte Elisa, at al Fare var over, og at Henrik vilde vaagne frisk og fornøiet, naar han havde faaet sove, og hun trostede sig med, at Moderen aldrig skulde faa vide, hvad der var skeet. Da Moderen kom hjem, forlogte Elisa at modtage hende med et smilende Ansigt.

"Gud ske Lov, at jeg er kommen hjem igjen til Eder, mine kjære Børn," sagde Moderen. "Jeg er bange for, at det har været leit for dig at være saa længe hjemme alene, min kjære Elisa, men du er jo rigtig nok vant til, at jeg maa gaa fra Eder; og desuden er det godt, at du vænner dig til at passe Huset, og du skal se, du vil blive glad ved at kunne være mig til Nytte og Hjælp i Hjemmet. Og saa vidste jeg, Gud ske Tak, at jeg kunde stole paa, at min lille Pige vilde passe vel paa sin lille Broder, medens jeg var borte," og, idet hun sagde dette, gik hun hen til Buggen for at se paa sin kjære lille Henrik. Han aabnede sine Øine og rakte sine smaa Hænder ud imod hende. Moderen tog ham i Fanget og kysede ham mange Gange.

"Men hvor bleg og daarlig han ser ud," raabte hun, idet hun betragtede ham opmærksomt. "Har du mærket, at han har manglet Noget Elisa, er der Noget tilstødt ham?"

"Nei Moder," sagde Elisa, idet hun hurtigt vendte sig bort, for at Moderen ikke skulde se hendes Ansigt, idet hun loi. Men Moderen, som noie betragtede Henrik, lagde ikke videre Mærke til hende.

"Det er meget besynderligt," sagde hun, "der er bestemt Noget, som mangler Barnet. Se, hvor han hænger med Hovedet, og han ser syg og dorst ud. Hans Øine ere saa maatte, og han smiler ikke saaledes til mig, som han pleier. Og dog var han aldeles rask, da jeg gik ud idag Morges. Men kanste det bare er, at han har ondt for Tænder."

"Kanste han er søvniig," sagde Elisa og følte sig baade forsvækket og urolig.

(Fortf.)

En Kvinde fra Chili i Sydamerika.

Bintjesalme.

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

Helligaand, du største Gave,
 Som i Verden nævnes kan,
 Verden, naar jeg dig maa have,
 Jeg ei agter for et Gran,
 Overtiv dig, som til mig,
 Kom til Hjertet, som du dig
 Til dit Tempel før udvalgte,
 Da man først ved Navn mig kaldte!

Vær i Nøden den, mig hegner!
 Naar jeg synker, vær min Stav!
 Ravn mig, naar jeg dør og blegner,
 Naar jeg ligger i min Grav!
 Og, naar jeg igjen opstaar,
 O, saa hjælp mig, at jeg gaar
 Ind i Himlens hvide Sale,
 Ewig der med dig at tale!

To gode Venner, hilse paa hinanden.

Den ved Kjærligheden bundne Slave.

Walter Missin, en velstaaende Godseier i New York, havde af sin Fader arvet 37 gamle og unge Slaver. En Dag lod han dem kalde til sig. Han spurgte en Neger iblandt dem: "Min Ven Jakob! hvor gammel er du?" — "29 Aar". — "Du skulde egentlig have været frigiven i 21 Aars Alderen, ligesom de Hvide, men du skal blive det nu her idag, og her giver jeg dig de Penge, som du i disse 8 Aar vilde have forsjent ved dit Arbejde, dersom du havde været fri. Jeg har beregnet det, og det udgjør 960 Dollars; her ere de! Nu er du saaledes fri, min kjære Jakob! Du har herefter ingen anden Herre end Gud og Loven. Gaa ind i det andet Værelse, der sidder min Hustru og Broder, som skal udfærdige for dig dit Frihedsbrev. — Gud velsigne dig, Jakob! Og skulde nogen Ulykke eller Nød møde dig, saa kom ihu, at du altid i Walter Missin har en Ven, der vil hjælpe dig."

Overrasket og dybt bevæget brast Jakob i Graad og kom i en saa heftig Sindsbevægelse, som om den største Ulykke var bleven forkyndt ham. "O, min Herre!" udbrød han tilsidst — "hvad skal jeg gjøre med min Frihed? Jeg er født under Eders Tag og fik der altid, hvad jeg behøvede. Paa Markten arbejdede J ved Siden af mig, som om jeg hørte til Eders Familie; jeg har faaet Mad i Overskud, gode Klæder og alt Godt, baade for Legeme og Sjæl. Der manglede os Intet. Være vi syge, kom vor gode Madmoder og besøgte og trøstede os, bragte Læge med sig og skjøttede om os paa alle Maader. — Nei, Nei! en saa god Herre som J er, kan jeg ikke forlade! J har aldrig behandlet mig som en Slave; J har tiltalt mig som en af Eders Eigemand. — Hvorledes skulde jeg saa kunne forlade Eder! Giv mig, hvad J vil for Aaret, men lad mig blot saa være hos Eder, jeg kan ellers intetsteds være lykkelig."

"Jeg bifalder dit Ansøg, min kjære Jakob!" sagde Missin — "Du bliver som en

fri Mand i min Tjeneste, for det Første paa et Aar. Men tag nu en Uges Fritid og feir denne vigtige Begivenhed i dit Liv, som du selv vil!"

"Nei, min Herre!" svarede Jacob; "vi have nu netop Saatiden, og jeg vil derfor ikke tage mig fri. Men lad min første Handling som fri Mand være den at faa trykke min gode Herres Haand mellem mine, at faa lægge den paa mit Hjerte, i hvilket Jakobs Kjærlighed og Taknemmelighed først da skal ophøre, naar det har ophørt at slaa! Og dernæst vil jeg forsøke, at der i den hele Stat ikke skal findes nogen bedre og flittigere Arbejder end Eders tro Jakob."

Guds Ord kommer ikke tomt tilbage.

Indianerstammerne i det nordvestlige Amerika føre, som bekendt, et Nomadeliv. Visse Tider af Aaret slaa de sig ned ved de store Indsøer for at fiske andre Tider bryde de op derfra og leve da i de dybe Skove for at jage Vildt.

Paa en saadan Vandring opholdt for nogle Aar siden en af disse omstreifende Stammer sig en kort Tid ved en Missionsstation. De hørte der Livets Ord prædike, og deres Børn fik i Skolen nogen Undervisning. Snart brøde de dog atter op og fortsatte sin Vandring henimod Skovene. Missionsstæreren troede nu, at den gjorde Udsæd var ganske spildt. Paa en Missionsreise traf han dog ganske uventet sammen med denne Stamme og slog sit Telt op ved Siden af deres. Da han om Aftenen sad med Mændene omkring Ilden, hørte han en Barnestemme, der bad. Forundret reiste han sig fra sin Plads og fulgte Lyden af den bedende Røst, og snart fandt han en liden Indianerpige paa Knæ sammen med to jevnaldrende Piger og hørte hende bede Stykker af "Fader vor". Han fik siden vide, at Barnet fra Opholdet ved Missionsstolen havde ført med sig dette evige Livets Frøforn, at de Aften og Morgenerledes at samles for at bede, og at de uaf-labelig havde bedet, at Gud vilde sende dem en Lærer.

Ulv og Lam.

Paa Ny Zeeland var Tawai længe en af de grusomste og mest frygtede Hovdinge. Ulykkeligvis var en heftig Strid udbrudt mellem ham og Folkene paa Missionsstationen Pana, og efter den Tid raadede altid mellem ham og Hovdingen paa denne Station et Slags Had og gjensidig Frygt. Mere end en Gang skjal Missionsværners lille By for Budskabet: Tawai er i Anmarsch. Men en Morgen faar Missionæren den Efterretning, at Tawai virkelig er i Byen; den foregaaende Aften var han ankommen med sine to Sønner, men uden Vaaben og med Fredsord. Da Missionæren kommer i Rivken, sidder den ellers saa blodtørstige Tyrann fredeligt ved Siden af de Kristne af sin egen Nation. Grebet af dette Syn vælger Missionæren til Text Forjættelsen: "Ulv og Lammet skulde græsse tilsammen, og en liden Dreng skal drive dem." (Ej. 65, 25; 11, 6). Thi denne Forjættelse saa han jo paa en rørende Maade opfyldt her lige for sine Dine.

En af Tawai's Slavinder, en liden Pige, der længe havde besøgt Missionæren paa en anden Station, var bleven Midlet i Guds Haand til den vilde Hovdings Omvendelse. Tawai hørte hende ofte læse sine Bønner, Sange og Bibelsprog. I Begyndelsen kjædedes han derover og befalte hende at tie; men hun taug ikke med at bekjende sin Herre Jesus. Da truer han med at dræbe hende, dersom han faar høre endnu en Bøn eller et Sprog af Katekismen. Men hun kan ikke tie og — "om du end dræber mig," siger hun, "kan jeg ikke ophøre at prise Frelseren og paakalde hans Navn". Da bliver hendes Herres haarde Hjerte bevæget. Hans Samvittighed vaagner, han ydmyger sig og finder Maade.

Nu er det hans fornemste Gjerning at drage omkring til de nærboende Stammer og til hver Stamme, hvis Stræk og Rædsel han før havde været, forkynde og tilbyde dem Fred i Kristus. Saaledes kom han da ogsaa til Panas, sin forrige Fiendes, Station.

Missionæren traf dem den følgende Morgen sammen i Stolen. Han fortæller herom: "Det var et sjønt Syn. Der sad Pana og Tawai, to af de mest berøgtede Krigere paa Ny Zeeland og længe de bitreste Fiender — der sad de nu ved Siden af hinanden paa en Skolebænk og mellem dem Kræveren, som forelæste dem Johannes Evangelium"

Saa, i Sandhed, det er et sjønt Missionsbillede, og en herlig Stadfæstelse af de Ord: "Ulv og Lammet skulde græsse tilsammen — og en liden Dreng skal drive dem."

Ren indvortes.

Da nogle Indfødte ved de første Missionæres Virksomhed paa Madagaskar vare bleve omvendte til den levende Gud, spurgte en troende Søkaptein, som besøgte Den, en gammel Hovding, hvad det var, som hos ham først havde vaakt Længsel efter at blive en Kristen. "Var det nogen Prædiken, De hørte, eller nogen Bog, De læste?" spurgte Kapteinen. "Nei, min Ven," svarede Hovdingen. "Det var hverken nogen Prædiken eller nogen Bog. Men der var en Mand, en Tyd; der var en anden Mand, en Dranker; der var en tredje, han slog Hustru og Born. Og nu stjæler Tyven ikke mere, Drankereren drikker ikke mere, den, der slog Sine, er nu meget god mod dem. Jeg saa, at hver eneste Hedning, som blev omvendt, fik Noget indvortes, som gjorde ham til et nyt Menneske. Da vusted jeg ogsaa at blive en Kristen for at vide, hvorledes det søltes at have noget Stærkt og Rent indeni mig, som afholdt mig fra at gjøre det Onde."

Denne gamle Hovding havde fattet, hvad Kristendommen er. Han havde forstaaet, at det er en ny Kraft og en ny Lyst til at være ren og hellig, som stæbes i deres Hjerte, der give sig hen til den Herre Kristus. Han havde seet, at man ved Evangeliet bliver en ny Skabning i Kristus Jesus.

Om Dovensfab.

Mit Raad til mine Drengene har været : "Gaar af Veien for den Dove, ellers kunne I blive smittede af hans Sygdom og aldrig blive frie for den". Jeg er altid bange for, at de skulle lære de Doves Veie at kjende, og er meget omhyggelig med at plukke Alt af den Slags bort, medens det endnu er i Knop; thi I vide nok, det er bedst at dræbe Loven, medens den er en Unge. Det er sikkert nok, at alle vore Børn have vor onde Natur i sig; man kan se den voxe af sig selv som Ukrudt i en Have. Hvo kan bringe en ren Ting ud af den urene? En vilb Gaaas lægger aldrig et tamt Eg.

Vore Drengene ville løbe ud i det Grønne med Dagdriverne, dersom vi ikke gjorde det endnu grønnere for dem hjemme og opdrage dem til at hade saadant Selskab. Søg at faa dem til at blive Arbeidsbier! De ville da ikke blive Droner.

Et Menneske, der bortodfser sin Tid og sin Kraft i Dovensfab, stiller sig frem som en Skive for Djævelen, der er en vidunderlig god Skarpsigte og vil gjøre Lediggjæveren saa huller som et Sold ved sine Skud. Med andre Ord: Dove Mennesker friste Djævelen til at friste sig.

Dovensfab er Røglen til Tiggeri og Røden til alt Ondt. Er det ikke deraf Drukkenfaben kommer, naar den fylder vore Byer og Bygder med Elendighed? Ligefaa vel som jeg v d, at der gror Mos paa gamle Tage, ligefaa vel ved jeg, at Drukkenfab og løse Sæder vore frem af øksesløse Timer.

Jeg holder af Fritid, naar jeg kan faa den; men det er en hel anden Ting; dove Folk vide aldrig, hvad Fritid betyder.

Den Herre Jesus fortæller selv, at, da Folkene sov, saæde Fienden Kline, og dette rammer Sømmet paa Hovedet; thi det er igjennem Lediggangens Dør, mener jeg, at det Onde langt oftere trænger ind i Hjertet, end igjennem nogen anden.

Spurgeon.

Gj. 1, 3.

"En Dyr kjender sin Eiermand, og et Æsen sin Herres Krybbe; men Israel kjender det ikke, mit Folk forstaar det ikke."

En Farmer kom en Søndag hjem fra Kirken, hvor han havde hørt disse Herrens Ord. Da han gaar ud i Gaarden, kommer hans Yndlingsko hen imod ham for at slikke hans Haand. Farmeren, som indtil denne Tid havde været en ugudeligt Mand, brast i Graad, idet han tænkte: "Ja, saa er det! dette staffels Kreatur kjender mig og kan være taknemlig mod mig, og jeg har endnu aldrig tænkt paa Gud og paa at være taknemlig mod ham."

G a a d e.

(Indsendt.)

Det Første bruges af Stor og Liden,
Og helst af Alle i Vintertiden.

Naar vi er munter og glad i Hu,
Det Andet gjør da baade jeg og du.

Det Tredie ønsker Enhver at eie;
Det sættes gjerne ved Alfavie.

Det Fjerte vil Eder, Bøen, ret gavne,
Og ei jeg ønsker Jer der at savne.

K. K.

Oplosning

paa Gaaden i No. 3:

Laaren (Laa — Men).

Rigtig opløst af K. K., Laneshoro, Minn.,
og A. Half Way, Wis.

S u s t p a a,

at "Børneblad" bør betales i Forskud!

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Explr.

Vore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Navneliste, tilstaa vi derimod for det dermed forbundne Arbeide og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Explr. efter 30 Cts. pr. Explr.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derovey efter 20 " —

Adresse: J. B. Fries,

La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.